

Tatínek

Léto 2008.

Zvoní telefon. Okna dokořán.

„Potřebuju s tebou mluvit.“

Slyším tátu z druhého konce aparátu a jeho hlas zní „tajnosnubně“, jak se u nás doma vždycky říkalo.

„No a o co jde, tati?“

„To já bych ti radši řekl osobně... Kdy můžu přijet?“

Najednou přesně vím, co mi táta chce říct. Vůbec v tu chvíli nechápu proč, ale ta jistota je absolutní.

„No... Já ale vím, co mi chceš říct.“

„Tak schválně, co myslíš?“ zeptá se táta takovým maličko pořouchlým tónem.

„Chceš mi říct, že jsi někoho potkal... A jestli chceš, můžu ti já říct, kdo to je.“

Ty informace mi skáčou do hlavy, aniž bych měla jakékoli indicie. Až mě to pobaví, protože jsem si bezdůvodně jistá, že se nepletu.

„No ano, potkal, ale kdo to je, vědět nemůžeš ani náhodou, protože...“

„Je to ta tmavá servírka od vás z Pravěku“ přeruším ho. Ticho.

„To snad není pravda. Tys byla vždycky čarodějnice jako mamča. Jak to víš? Nikdy jsem o ní nemluvil.“

„Nevim, tati... prostě to vim.“

Snažím se působit povzbudivě a nenuceně, abych ho neuváděla do rozpaků, ale ta informace, před minutou tušená a před vteřinou potvrzená, mi rozbuší srdce.

Tak je to tady. Tatínek začíná „nový život“. Vždycky jsem věděla, že se to jednou stane, jenom mě samotnou překvapilo, jak na to moje srdce tak nějak spontánně zareagovalo.

Mamka mě na to během svých posledních měsíců připravovala, dokonce mě poprosila, abych se za to na tátu nezlobila, protože, jak říkala – neumí být sám.

„Tak přijed' na kafe, třeba v sobotu.“

Od té chvíle jsem si v duchu začala formulovat, co všechno jsem tátovi potřebovala říct a nikdy neřekla. Co všechno se nastřádalo a já nikdy neměla odvalu to ventilovat, protože byl většinou tak autoritativní, že prostor pro diskuzi byl, takříkajíc, minimální. Ze všech podobných pokusů „něco si vyříkat“ jsem obvykle vycházela po formulačním fiasku s pocitem lehce mentálně retardovaného láčkovce.

Tentokrát jsem si ale byla „pevná“ a bylo mi jasné, že pokud takový rozhovor neabsolvujeme, budeme se dál motat v bludných kolečkách našeho věčného ironického pošťuchování, které přerůstá do skutečné hádky v přímé